

מתותייהו.

[ראינו את אותם אווזים, שהיו שמינות כל כך, עד שהנוצות שלהן היו נופלות, ומתחת לאותן אווזים היו זורמים נחלים של שמן].

אמינא [שאלתי] **להו: אית לי בגוייכו חלקא לעלמא דאתי** [האם יש לי בכס חלק שאזכה לקבל אותו בעולם הבא?]

חדא דלי [הגביהה] **לי גרפא** [כסף], **וחדא דלי לי אטמא** [ירך] **לרמוז לי:** זה יהיה חלקך לעתיד לבא.

כי אתאי [כשבאתי] **לקמיה דרבי אלעזר** וסיפרתי לו מה שראיתי, **אמר לי:** עתידין ישראל ליתן עליהן את הדין, לפי שבחטאם מתעכב משיח מלבא, ואווזים אלו מצטערים מחמת שומנם. (22)

הנהר, והסיבה לכך שהגרזן לא הגיע עדין לקרקעית אינה רק (20) משום שהמים עמוקים, אלא גם משום שזרם הנהר הוא מהיר, וסוחף איתו כל מה שבתוך המים].

אמר רב אשי: הוא, אותו עוף שראה רבה בר בר חנה, "זיו שדי" הוא, שאף אם רגליו על הקרקע, ראשו מגיע השמימה, **דכתיב** [תהילים נ יא]: "זיו שדי עמדי", כלומר מגיע עד לשמים. (21)

ומביאה הגמרא מאמרי רבה בר בר חנה ממה שראה רבה בר בר חנה כשהלכו הוא וחביריו במדבר:

ואמר רבה בר בר חנה: זימנא חדא, הוה קא אזלינן במדברא.

וחזינן, הנהו אווזי, דשמטי גרפייהו משמנייהו, וקא נגרי נחלי המשחא

ועל כן רצו להשיב את נפשם במי חכמת הנסתר, ויצאה בת קול להזהירם שלא יעסקו בנסתר לפני שימלאו את כריסם בחכמת הנגלה. [וראה ב"צפנת פענח" שמאמר זה מדבר נגד העיסוק ב"קבלה מעשית"].

22. א. כתב הריטב"א: **הוא אווזי דשמטי גרפייהו משמנייהו הם מלכות אדום וישמעאל, ועתידות לחזור ולקרוא בשם ה' לימות המשיח, מי שישאר מהם, ומפני שגלותינו מעכב תשובתם, אנו עתידין ליתן עליהם את הדין.**

ב. ובמהרש"א פירש מאמר זה על השגת החכמה [ראה ברכות נז א הוראה אווז בחלום יצפה לחכמה], ותענוג נפשי רוחני — נהרא דמשחא, שיזכו בו לעתיד לבא, והאווזים הראו לו שאי אפשר לזכות בתענוג רוחני זה, על ידי חכמה בלבד, אלא בצירוף מעשים טובים, על כן **חדא דליא גרפא** כנגד הידים, **וחדא דליא**

20. רשב"ם. שהרי לעיל אמרו: "אמרין ליכא מיא", משמע שבאמת היו המים עמוקים. [וראה להלן על פי המהרש"א].

21. א. זה לשון התרגום: "ותרנגול ברא דקרצולי שרין בארעא ורישא מטי בשמיא מרנן קדמי".

ב. במהרש"א פירש מאמר זה על התורה הקדושה שיש בה שני חלקים: נגלה — **מים** ונסתר — מעשה מרכבה, ובחכמה עליונה המגיעה עד לשמים אין מים [ראה חגיגה יד ב], ואף לחכמה הנגלית לא תיחותו בלא קבלה מרב ומלמד, כי תלמיד חכם אחד [נגרא ובר נגרא] נפלה לו קושיא וספק שאינו יכול לעמוד על אמיתת הענין זה **שבע שנים** לא משום ריבוי הענין, אלא משום חריפותא ועומקו. [והוא רמז על יהושע בזמן פטירת משה, ראה שם].

וב"עץ יוסף" פירש להיפך, שהם סברו שאין בחכמה הנגלית עומק ויכולו להשיגה בקלות,